

Numărul 3 / ianuarie 2011

Revistă pentru elevi, părinți și profesori

Împreună

Școala Specială Pașcani

Împreună

Aceste cuvinte sunt pentru dragii mei colegi, pentru toți elevii, pentru toți părinții și pentru toți cei care vor avea oportunitatea să citească aceste rânduri. Relansarea unui proiect mai vechi, de a edita o revistă a școlii, a devenit deja o realitate, sau mai bine spus, o stare de normalitate. Revista noastră a ajuns la numărul 3 ca apariție, a fost apreciată și premiată la concursuri naționale pentru reviste școlare. De aceea vreau să vă mulțumesc vouă, colectivului de redacție, voi care ați fost alături de mine în realizarea acestui proiect ambițios.

Și în același timp, vreau să mulțumesc, tuturor: întregului personal al școlii, învățători și profesori de mare valoare, muncitori simpli, dar cu mare suflet, elevilor și părinților, partenerilor. Și pentru că dacă nu existau atâtea de spus despre ceea ce ați făcut sau faceți, revista noastră avea doar pagini albe. Știu că nu a fost și nu este ușor, deși piedicile materiale sunt uneori coplesitoare. Dar am demonstrat că NOI reușim să le învingem pe toate și reușim să menținem o tradiție.

Poate unii se vor întreba de ce este nevoie de o revistă a școlii. Răspunsul este simplu: aceasta revistă este doar o modalitate de arăta și altora cine suntem, ce facem, ce rezultate deosebite avem și mai ales cât suflet și câtă dăruire există într-o așa de simplist spus: o școală specială...

E adevărat! De pe băncile noastre nu ies olimpici internaționali la disciplina matematică, fizică sau chimie. E adevărat că nu obținem medalii de aur recunoscute, decât la competițiile Special Olympics. Dar, în același timp e o REALITATE că obținem medalii, nu de aur, ci de suflet, în fiecare zi în care un copil, după 9 ani de viață reușește să rostească pentru prima dată, un cuvânt magic: MAMA. Sau când un copil cu DOWN reușește să-și lege singur șireturile de la ghete după 12 ani de viață. Sau când un copil de 14 ani, reușește să înțeleagă că $1+1=2$.

Asta spune tot despre NOI. Noi TOȚI cei de la Școala Specială Pașcani, profesori, elevi, părinți și alții... Noi încercăm să aducem un zâmbet și o lumină acolo unde este întuneric. Noi reușim să transformăm imposibilul pentru unii copii, în posibil. Și de aceea, trebuie să povestim și altora cine suntem, ceea ce facem, ce rezultate avem, ca toți să înțeleagă care este menirea noastră.

Și de aceea există: **ÎMPREUNĂ**

“Anelisse”, concurs național de reviste școlare, granturi și materiale publicitare școlare, organizat de Asociația
“Vasile Pogor” Iași, locul I

Numărul doi al revistei noastre a participat anul acesta la ediția a II a a concursului național de reviste școlare, granturi și materiale publicitare școlare „Anelisse” organizat de Asociația cultural științifică „Vasile Pogor” Iași din 24/29 iunie 2010. La această ediție au fost înscrise în competiție un număr de 175 lucrări. Ne putem mândri că revista „Împreună” a obținut **Premiul I** la secțiunea reviste școlare.

Poveste cu omuleț

O zi caldă de vară cu soarele pârlind pământul și cu mult cântec de păsări. O casă ce seamănă mai mult cu o construcție pentru păsări, stă pitită printre alte case arătoase și bine gospodărite. Într-o curte cu multe gunoaie și lucruri aruncate la întâmplare, un omuleț se joacă, își creează singur universul copilăriei sale. Un cățeluș mic îi urmează fiecare pas făcut anevoios prin curte și din când în când doi ochișori mici și negri se uită în stradă printre scândurile care lipsesc din gardul vechi.

În stradă e larmă mare. Copiii au ieșit să se joace. M-am oprit să discut cu ei. Căutam în acel sat un copil despre care știam doar că mama e moartă. Când am întrebat toate privirile s-au îndreptat către acea casă dărăpănată iar degetele arătătoare mă îndrumau să privesc acel omuleț. M-am apropiat. Ochisorii mici și negri și-au îndreptat privirea către mine și un zâmbet prietenos m-a întâmpinat. I-am spus că vin de la o școală dar am primit imediat răspuns că nu a fost niciodată la școală.

Între timp copiii din stradă au fost chemați de către părinți la casele lor și o liniște apăsătoare s-a lăsat peste strada care mai înainte era foarte animată. Nimeni nu mai era în jur, nu aveam de la cine culege informații despre acel copil. Am intrat în discuție cu el și mi-a spus că tata și frații mai mari sunt plecați la muncă și că rămâne în fiecare zi singur, cu cățelușul, care îi este cel mai bun prieten. Se joacă mereu singur, copiii evită să comunice cu el, nu au subiecte de discuții comune. Jucăriile sunt lucruri vechi de prin curte care au acum atribuții bine stabilite de copil și fiecare obiect are o însemnătate pentru el.

Nu mai era nici un om de la care aș fi putut obține ceva mai multe informații, toată lumea parcă s-a ascuns. O bătrânică venea și am îndrăznit să intru în vorbă cu ea. Mi-a povestit că omulețul nu merge la școală, că este bătut uneori de tata și de mama vitregă că nici un copil nu se joacă cu el deoarece comunică un pic mai greu și pentru că se deplasează cu dificultate, iar dacă aș reuși să-l scot din acel mediu aș face un lucru foarte bun pentru copil.

M-am reîntors peste câteva zile și am discutat cu tatăl iar propunerea mea de a urma o școală specială și de a fi internat într-un cămin l-a luat prin surprindere. M-a ascultat cu atenție, am simțit că ceea ce îi spun că se va întâmpla cu copilul este de fapt o ușurare pentru el, era ca și cum i s-ar reduce responsabilitățile. Cu acordul tatălui am adus omulețul într-o zi la școală. S-a pierdut foarte repede printre copii și i se citea bucuria pe fața mică. Era strigat de copii, era chemat la joacă, era printre copii care nu s-au dat la o parte când l-au văzut, ca vecinii de pe strada lui. Nu voia să mai meargă acasă, ar fi stat aici mereu...

Mai târziu a venit la școală. Era un mic extraterestru rupt de lângă obiectele din curte cu rol de jucării; nu știa să comunice, nu avea interiorizate reguli, nu socializa, dar era fascinat de tot ce e în jur și de faptul că, în sfârșit, este important pentru ceilalți, că i se acordă atenție, că este integrat, că este ascultat.

Astăzi, după un an de școlarizare omulețul cu ochișori negri te întâmpină cu "Bună ziua!", știe povești și poezii, colorează, știe să comunice cu adulții și cu colegii, știe să își ceară iertare atunci când greșeste. Un singur lucru încă nu știe să facă. Nu știe să își șteargă din privire tristețea ... Dar va veni o zi când o va face!

Dacă am vrut să impresionez cu această poveste?! ... Am vrut doar să subliniez faptul că cei de lângă noi ne pot influența viața, ne-o pot schimba. Copiii nu trebuie izolați pentru faptul că nu reușesc să comunice, că nu se pot deplasa sau pentru orice alt tip de problemă. Nu izolarea sau fuga de ei este soluția. De aceea trebuie să facem front comun și să informăm oamenii despre activitatea noastră, despre misiunea noastră, despre rezultatele noastre.

asistent social, Mihaela Hobincă

CU INOCENȚĂ... DESPRE INOCENȚĂ SĂ NU UITĂM SĂ FIM COPII!

De ce zâmbim atunci când vedem un copil? Poate pentru că avem în fața noastră sinceritatea, gingășia, seninătatea într-un cuvânt inocența. Poate că avem pe cineva al cărui zâmbet știm cu siguranță că este absolut natural și neprihănit. Și atunci sufletul de copil din noi zâmbește în semn de recunoaștere.

Într-adevăr, un copil întotdeauna ne aduce zâmbetul pe buze. De ce? Pentru că are în permanență acea inocență de care noi am uitat demult.

Există însă o singură meserie în lume care nu ne lasă să uităm ce înseamnă copilăria și această meserie este aceea de dascăl. În mijlocul copiilor uităm, ne detașăm de tot ce înseamnă pentru noi grija zilei de mâine, de stresul de zi cu zi. Ei sunt cei care ne umple sufletul de bucurie. Atunci când un copil îți cere ajutorul cu acea seninătate și încredere totodată caracteristice doar lui, atunci îți dorești să mai fii măcar pentru o secundă copil. Și, pentru a putea practica această meserie trebuie în primul rând să iubești copiii, să fii tot timpul prietenul lor.

Când copilul simte iubirea, tot ce îți propui să îl înveți este receptat într-un mod cu totul diferit. Pentru copii dragostea este cel mai important lucru pentru că dragostea tuturor celor

din jurul lor le păstrează în suflet puritatea, seninătatea și zâmbetul lor fermecător.

Cât de plăcut este chipul copilului când le citim povești, când îi mângâiem pe frunte atunci când ne apropiem de ei sau când răspunsul este corect, când le răspundem la copilăria lor cu copilăria noastră chiar de-i forțată și nostalgică. E greu să nu uităm să fim copii. Cu siguranță în mijlocul copiilor acest lucru devine mai ușor. Când ne jucăm cu ei sau ne amintim cât de mult ne doream să-l vedem sau să-l auzim pe Moș Crăciun parcă totul este mai simplu. Cu siguranță că nimeni nu a uitat și nici nu va uita vreodată aceste minunate lucruri pentru că toate aceste amintiri ne întregesc ca adulți.

Sunt momente în care avem prea mari pretenții de la un copil. Atunci trebuie să ne amintim că am fost și noi odată copii și că în suflet trebuie să păstrăm veșnic o fărâmbă de copilărie. Trebuie să învățăm să devenim “NOI” din când în când copii. Așa sunt sigur că vom îmbătrâni frumos, zâmbind.

Am iubit și iubesc fiecare serie de copii și asta pentru că îmi imaginez ce a fost în sufletul lor în primele zile de școală când s-au trezit dintr-o dată departe de cei cunoscuți iar ei mă răsplătesc cu ascultarea lor și dorința de-a învăța ceva de la mine. Mi-am propus să fiu pentru ei o persoană de care să se atașeze, să nu fiu “Domnul” și atât. Și privindu-i acum, pe aceștia din această serie, după un an, îmi dau seama că am reușit ce mi-am propus. Mă uit la ei, de multe ori, atunci când se joacă și zâmbesc. De ce zâmbesc? Pentru că nu poți să nu zâmbești în preajma lor.

Și chiar dacă nu mai pot întoarce timpul, prin ei o parte din mine va rămâne veșnic un copil.

“ Copilăria-i o poveste
Ce te cuprinde și apoi te lasă.
Ajungi bătrân și zici că nu mai este.
Atunci a fost, azi nu mai este.”

înv. Vâncă Victor

De la relatări cotidiene ... la evocări

În decor de toamnă aurie anul școlar 2010-2011 și-a făcut debutul și școală, aceasta cetate, unde „urcă fiecare cât poate „și-a deschis larg porțile. Anul acesta, mai mulți copii decât în anii precedenți si-au găsit locul printre elevii cu „oarecare vechime,, în școală.

Evaluatorii care i-au cântărit cu precizia cunoscătorului care nu se înșală i-au îndrumat pe fiecare spre o anumită clasă, ba chiar au apărut și clase noi, fiindcă, nu-i așa, se începe cu începutul de la clasa I. Am primit și eu în dar 3 învățăcei, doi ștregari și o ștregărită, în clasa a IV-a, care au completat armonios locurile în bănci și firește locul lor în catalogul clasei.

Copiii s-au integrat ușor, adăugând încă trei verigi în lanțul solid al colectivului. Clasa a IV-a este o clasă în care se completează și se consolidează „baza,, temelia cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor necesare „edificiului,, cunoștințelor în anii următori. Pentru mine, ca învățător, acest an are o semnificație aparte: am ajuns la „sfârșit de capitol,, în munca la catedră. Mărturisesc sincer cei 39 de ani nu știu când au trecut.

Gândul mă poartă spre începuturi: un septembrie ploios al anului 1972 în care stihiiile naturii au inundat sate și orașe, lanuri de grâu și au distrus munca oamenilor, dar aceștia renasc din propria cenușa precum pasarea Phoenix.

Nu am ales profesia întâmplător. Am ale-o din dragoste pentru copil, această ființă fragilă, un adevărat simbol al vieții, pe care l-am avut de modelat generații de-a rândul. Modele de urmat mi-au fost distinșii profesori din Școala Pedagogică, oameni dăruți pentru acesta frumoasa și nobilă profesie, care au știut să-mi insuflă dragostea și dorințe de a cunoaște și a descifra treptat în cei 5 ani de studii tainele profesiei de învățător.

Am înțeles că misiunea mea va fi dintre cele mai responsabile, ca prim deschizător de drumuri pentru elevi, că cere devotament, respect, viață, și învățare, respect pentru toți elevii.

Asemenea medicilor tineri care au depus la sfârșitul studiilor jurământul lui Hipocrat, prin care au semnat un act de credință față de profesie eu am depus jurământul în fata propriei

conștiințe: să-mi cunosc bine specialitatea, îndatoririle profesionale, să-mi îmbunătățesc metodologia de lucru și mai ales să-mi înțeleg mai bine elevii. Dacă îți iubești elevii poți sa-i și înțelegi. Am înțeles, lucrând în Școala Specială, importanța acestui lucru. Copiii au nevoie de căldură așa cum au nevoie lanurile de porumb de soare. De acea căldura sufletească, care-i face să-si deschidă sufletul pentru a-i cunoaște frumusețea. Copilul simte nevoia să-i aprobi acțiunile bune pe care le întreprinde, de a-i aprecia un succes cât de mic. Un cuvânt de indemn, de laudă, de sprijin moral constituie pentru el un tonic vitalizator.

În vocabularul activ, cotidian nu mi-au lipsit cuvintele magice: ai citit frumos, corect, azi ai scris mai bine decât ieri, vezi că și tu poți, nu este greu dacă vrei cu adevărat, să încercăm împreună.

Nu am uitat că elevul este un partener zilnic, că fiecare are șansa lui, și am dăruit-o că avem nevoie unii de alții. Un îndemn pe care i l-am adresat, o veste încurajatoare, un gest discret, spun mult copilului. Sunt pietrele nestemate ale acțiunii mele zilnice.

Când termini o carte bună te despați pentru o vreme de un prieten bun sau sfârșești o vacanță de neuitat, rămâi în suflet cu un regret. Dacă voi regreta ceva în viitorul nu foarte îndepărtat regretul se va datora despărțirii de elevii mei, de colegii de școală.

Dacă îmi voi întreba conștiința: Am făcut totul în munca mea?, Am dăruit tot ce trebuia copiilor? Răspunsul va fi unul simplu și sigur: nu am cizelat manierele și nu am informat mințile elevilor mei, adică nu am desăvârșit educația deoarece aceasta „ține cat tine viața,,.

Învățător Silvia Galan

ÎNDEMN ȘI CREZ LA ÎNCEPUTUL CARIEREI...

„ O luptă-i viața, deci..... te luptă ! ”

A fi dascăl este o profesie de suflet, este o artă ce dăruiește viitorului truda prezentului, este o călătorie în lumea dorințelor plină de aventurile palpitate ale efervescenței micii și marii copilării ale atâtor generații.

A fi dascăl este o luptă continuă între dorință și realizare, între a planifica și elabora strategii de modelare umană și a evalua cu simț realist și extrem de critic impactul acestora cu omul-copil.

A fi cadru didactic este o opțiune ce pornește din inimă pentru inimă și nu o soluție de moment, este o alegere dificilă pentru că știi sigur care este motivația ta de a fi și a exista, este o provocare permanentă cu tine, cu adultul de azi versus copilul de ieri în sufletul căruia ți-ai oglindit și spălat această minunată etapă a vieții.

Este o luptă între a înțelege diversitatea comportamentului uman desenat de familie și societate și a înțelege de ce uneori nu poți schimba foarte mult, este un permanent asediu al reutelor câștigate în spațiul inteligenței copilului, în tărâmul aptitudinilor specifice și colective, în ținutul deprinderilor și abilităților personale de a face și a elabora lucruri noi.

Exploratorul dinăuntru dascălului dorește permanent a face expediții inedite în sufletul și în mintea copilului cu scopul de a descoperi „cheia învățatului” pentru fiecare în parte, dar și pentru întreaga echipă de lucru, își propune să descopere acele zone ascunse din ținutul personalității școlarilor tocmai pentru a oferi un complex eficient viitorului omenirii.

De-a lungul vremii imaginea arhaică a Domnului Trandafir ne conturează clar sensibilitatea și frumusețea suflătească a dascălului de ieri și de azi.

Dascălul a fost și este lumină, căldură, puritate, bunătate, deschizători de drumuri și un neobosit căutător al comorilor sufletului uman. Este raza ruptă din „Dumnezeiescul Soare” al înțelepciunii universale pentru a lumina pașii copilăriei și adolescenței, este omul către care ațintesc privirile pline de naivitate și jovialitate ale învățăcelilor, este persoana spre care adolescentul caută cu ardoare și nestăvilită dorință răspunsuri la întrebările ce îl frământă, este dirijorul orchestrei acelora care-și doresc armonie și realizări în viitoarele profesii pe care le vor îmbrățișa. Este începutul și sfârșitul în definirea noastră, a fiecăruia ca om și ca persoană responsabilă din punct de vedere moral și profesional.

Pe scena imensă a școlii există dascăli –actori specializați în diverse genuri ale dramaturgiei școlare: educatorii, care exersează actul de a învăța achiziții fundamentale pe micii spectatori, învățătorii care dezvoltă aceste achiziții primare, făcându-l pe elev să joace actul plăcerii și al dragostei de a fi școlar, profesorii conturează, dezvoltă și definitivează viitoarea opțiune a individualității umane, determinându-l pe adolescent să vibreze pe scena vieții de școlar.

A fi dascăl adevărat este o problemă de opțiune, bazată pe motivația omului pasionat de lumea copilului și copilăriei!

înv. Vâncă Victor

Proiecte județene

Pentru anul 2011 școala noastră a elaborat un număr de cinci proiecte cu activități derulate la nivel județean în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Iași. În urma evaluării făcute de o comisie desemnată de ISJ Iași toate cele cinci proiecte au primit aviz favorabil astfel:

- Proiecte educative pe **teme de educație prin sport și pentru securitate personală:**

1. **„Cupa primăverii la tenis de masă”** ediția a III-a coordonat de director Gabriela Nedelcu, profesor Cătălin Condrea și profesor kinetoterapeut Vîncă Ștefan.

2. **„Pe aripile dansului”** coordonat de profesor Mioara Achelăriței și profesor Prăjanu Ioana în parteneriat cu SAM Fîstîci, județul Vaslui

- Proiecte educative pe **teme cultural-artistice:**

1. **„Primăvara în culoare”** ediția a II-a coordonat de profesor Oana Plaiu, profesor Mirela Vasiliu și profesor Elena Puiu.

2. **„Iarna Veselă”** ediția a II-a coordonat de profesor Oana Plaiu, profesor Mirela Vasiliu și profesor Elena Puiu.

- Proiecte educative pe teme de **educație incluzivă și orientare în carieră:**

1. **„Integrarea elevilor cu CES în școala publică - provocări, actualități și perspective”** coordonat de director Gabriela Nedelcu, profesor Cătălin Condrea și profesor Oana Hogaș.

Concursul județean „Primăvara în culoare”

Începând cu anul 2009 în instituția noastră se derulează concursul de creație plastică „Primăvara în culoare”, proiect ce se desfășoară în lunile martie și aprilie și are ca scop pe de o parte, cultivarea și valorificarea potențialului creator al elevilor prin utilizarea unor tehnici specifice artelor plastice, iar pe de alta parte, crearea unor oportunități de afirmare, valorizare și integrare socială a copiilor cu CES.

La ediția anterioară au răspuns invitației de participare un număr considerabil de școli, atât din învățământul de masă cât și din învățământul special. Putem afirma ca acest proiect și-a atins obiectivele propuse, copiii implicați s-au simțit apreciați, valorizați pentru munca lor. Lucrările expuse s-au remarcat prin calitate și diversitate dovedind implicarea serioasă atât a cadrelor didactice îndrumătoare cât și a elevilor, iar numărul mare de școli participante reliefează impactul acestei acțiuni care se adresează tuturor copiilor și promovează valori culturale și sociale importante pentru societatea noastră.

În perioada martie - aprilie 2011 urmează să se desfășoare ediția a II-a, a acestui concurs județean, având ca partener Inspectoratul Școlar Județean Iași. Calendarul desfășurării acestui concurs va fi următorul:

- 9- 16 martie 2011 - mediatizarea concursului;
- 17 martie – 3 aprilie 2011 - înscrierea participanților;
- 4- 5 aprilie 2011 - evaluarea lucrărilor;
- 6 aprilie 2011 - expoziție cu lucrările premiate;
- 7- 10 aprilie 2011 – distribuirea diplomelor și adevérințelor.

Concursul cuprinde doua secțiuni: *secțiunea I* – compoziții plastice realizate în acuarelă, tempera și *secțiunea a II-a* – colaje

Evaluarea se va realiza pe fiecare clasă în parte (cl. I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII), pe secțiunile precizate. Se vor acorda diplome pentru premiile I, II, III, diplome de participare pentru elevi și adevérințe de participare pentru cadrele didactice îndrumătoare.

prof. Elena Puiu

prof. Oana Monica Plaiu

Proiecte europene

Anul acesta școala noastră a accesat fondurile europene. A depus un proiectul „*Un mediu mai curat, o viață sănătoasă*” în colaborare cu Consiliul Județean Iași la Administrația Fondului de Mediu (AFM), așteptând în acest moment sesiunea de evaluări pentru a primi finanțarea pentru implementare și proiectul „*Vocational Education of Teachers Working With Handicapped Children*” din cadrul Programului Sectorial Leonardo da Vinci, Parteneriate 2010-2012 care se înscrie în strategia Uniunii Europene privind prioritățile formării profesionale a profesorilor care lucrează cu elevi cu dizabilități pentru care a primit finanțare și se află în curs de implementare.

Proiectul „*Vocational Education of Teachers Working With Handicapped Children*” din cadrul Programului Sectorial Leonardo da Vinci Proiectul implică un schimb de experiență cu profesori, prin intermediul vizitelor, a seminariilor, a workshopurilor, realizate în țările partenere (6-12 întâlniri între profesori).

Coordonatorul proiectului:

ALTINDAG GUIDANCE AND RESEARCH CENTER (Turcia)

Parteneri:

Istituto Comprensivo 21
Madonna di Campagna -
VERONA (Italia)

CASA CORPULUI DIDACTIC
IASI (România)

Knowledge Association Lovech
(Bulgaria)

GAZI UNIVERSITESI (Turcia)

Zespol Placowek Edukacyjnych
(Polonia)

Landelijke Vereniging Cluster 3
Scholen (Olanda)

Education and Culture DG

Lifelong Learning Programme

Proiectul „*Un mediu mai curat, o viață sănătoasă*” își propune pe lângă activități de ecologizare și altele ca:

Seminarul *Protecția mediului prin reciclarea deșeurilor și ecologizare* constituie și o modalitate de lansare și promovare a activităților proiectului.

Realizarea curriculumului la decizia școlii și a auxiliarului curricular cu tema *Ecologia și protecția mediului* și predarea la nivel gimnazial vor asigura educația ecologică.

Timp de trei ani website-ul proiectului va fi un mijloc de a disemina informațiile legate de proiect, de a promova și de a educa în spiritul protecției mediului și ecologie.

Clubul „*Micii Ecologiști*” se va constitui ca un centru de resurse și va fi un punct de documentare și informare permanent.

Activitățile de ecologizare vor contribui la îmbunătățirea mediului din comunitatea locală și Parcul Național Ceahlău și vor îndemna turiștii spre menținerea și curățenia acestuia.

Expoziția de afișe și clipuri și revista proiectului vor constitui mijloace de educare în spirit ecologic.

Proiectul va îmbunătăți calitatea factorilor de mediu, va reduce poluarea, va îndemna la colectarea selectivă a deșeurilor. Proiectul propus este în conformitate cu legislația europeană în vigoare și va determina cunoașterea și aplicarea ei de către grupul țintă direct și indirect.

Vizită în Turcia

Școala Specială Pașcani, beneficiază pentru anul 2010-2012 de un proiect de Parteneriat Leonardo da Vinci cu titlul: *EDUCAȚIA VOCAȚIONALĂ A PROFESORILOR CARE LUCREAZĂ CU COPII CU DIZABILITĂȚI* (Vocational Education of Teachers Working With Handicapped Children). Proiectul implică un schimb de experiență cu profesori, specialiști din: Turcia, Olanda, Polonia, Italia și Bulgaria, prin intermediul vizitelor, a seminarilor, a workshopurilor, realizate în țările partenere.

Prima întâlnire a fost în Turcia, unde am ajuns după o oră și ceva de mers cu avionul. Am fost plăcuți impresionați de Ankara, de oamenii de aici și de ce nu și de traficul intens.

Prima zi a activităților a început la Universitatea Gazi, unde ne-a fost prezentat Departamentul de Educație Specială, au urmat apoi vizite la Mithat Enç, o școală pentru copii cu deficiențe de văz, la Anitkabir, mausoleul ridicat în cinstea fondatorului turciei moderne Mustafa Kemal Atatürk, o vizită la Muzeul de Etnografie și la Castelul Ankara. Prima zi a fost una a vizitelor, destul de obositoare așa cum aveau să fie și următoarele.

A doua zi în cadrul centrului Altındağ, s-a desfășurat prezentarea partenerilor. Din partea Școlii Speciale Pașcani au participat la aceasta primă întâlnire dna. Director Nedelcu Gabriela, prof. Condrea Cătălin și prof. Andrei Barbir, înarmați până în dinți cu mape, pliante, gata să susțină până în pânzele albe cauza profesorului român pe meleagurile turcești. La această prezentare a partenerilor am încercat să ne facem cât mai cunoscută instituția, dar și să aflăm cât mai mult despre sistemul educațional din Turcia și din statele partenere.

Alte vizite au urmat în a treia zi a proiectului, am observat modul în care copii cu deficiențe de auz sunt integrați la grădinița Kemal Yurtbilir, apoi am fost la Doğan Çağlar, o școală pentru copii și tinerii cu deficiențe locomotorii, unde am sărbătorit ziua profesorului în Turcia. Vizitele au continuat la școala pentru copii cu deficiențe mintale și asociate Çağdaş, de unde toți ne-am cumpărat câte o cană cu desene făcute de copii de acolo. Vizita la această ultimă instituție a fost una deosebit de interesantă pentru noi, mai ales că aici se școlarizau copii cu deficiențe similare copiilor de la Școala Specială Pașcani.

Cu toții am fost foarte încântați de cele văzute în Turcia, un sistem educațional foarte bine pus la punct, cu o impecabilă dotare materială și financiară, menit să aducă buna dispoziție pe chipul elevilor, a profesorilor și a părinților.

Cu toții înțelegem nevoia unui stat de a investi în educație, discutăm și suntem cu toții de acord, iar când trebuie să facem ceva, ori nu sunt bani, ori nu avem cu ce, sau chiar nu se merită. Turcia, chiar investește în educație, chiar este interesată de viitorul ei, are nevoie de oameni bine pregătiți, lucru care se vede plimbându-te pur și simplu pe străzi mult mai late, mai drepte, mai cu gust și mai curate în pofida faptului că nu găsești coșuri de gunoi. Ai să întâlnești oameni relaxați, care de cele mai multe ori zâmbesc. Școlile lor nu sunt cu mai multe etaje sau mai multe termopane, ci doar au material didactic, mobilier rezonabil și aparatură eficient folosită, au spații de relaxare, sport sau joacă cu coșuri de baschet care nu sunt rupte, au plasă la porțile de fotbal chiar și mozaic ca o tablă de șah unde poți folosi colegii în loc de piese. Copiii lor fac pozne cum fac și ai noștri, probabil fac stricăciuni, cum fac și ai noștri, dar astea stau într-un mers al normalității.

La o școală pentru copii cu dizabilități locomotorii, în cadrul unei serbări dedicate Zilei profesorului, doi copii în scaune cu roțile ne-au încântat cu un dans, un tango.

La un moment dat, scaunul cu roțile a baiatului s-a stricat, i s-a desprins o roată. Nimeni nu a intrat în panică: nici copiii, nici profesorii, nimeni.... Era doar ceva normal. După ce s-a remediat problema au continuat dansul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. M-a impresionat mult acest dans în special pentru naturalețea cu care dansau doi copii pentru care, mulți ar spune că dansul le este interzis. I-am felicitat și mi-au răspuns foarte încântați.

Am mai descoperit că acești copii fac desene care sunt imprimate pe căni sau pe tricouri. Arată foarte bine. Și în același timp știu să-și facă recunoscută valoarea lor în comunitate.

Copiii cu dizabilități mintale severe învață la școală să coase cu acul și ața, să taie cu foarfeca, obiecte care pot fi periculoase. Surprinzător, nu mi s-au părut nici o clipă periculoase în mâinile lor chiar dacă nu sunt supravegheați în fiecare secundă.

De ce trebuia să mergem în Turcia!?

Vă povestesc Cătălin, Gabriela și Andrei

La o școală cu dizabilități de auz am putut vedea că toți copiii poartă aparate auditive la ambele urechi, statul turc a risipit ceva bani ca acești copii să poată învăța mai ușor și mai bine.

Numărul elevilor în clase e cam ca la noi, nici programul nu diferă prea mult, probabil nici curriculumul nu e foarte diferit, totuși simți un ceva mult mai bun acolo, lucrurile merg bine, chiar se face educație ceea ce se vede mai ales în comunitate, în arhitectura clădirilor, în numărul de avioane care decolează din aeroport, în verdele din parcuri, în relaxarea participanților la trafic și mai ales în zâmbetul copiilor.

Parteneri în proiectul cu finanțare din fonduri pentru Tineret în acțiune “Și eu pot!”

”Și eu pot” este titlul proiectului european finanțat de către Programul Tineret în acțiune, proiect în care școala este partener al Asociației „Salut Prieteni”. Obiectivul proiectului este de a crește stima de sine a copiilor cu CES prin acordarea încrederii în posibilitățile de a-și exprima nevoile și aspirațiile. Copiii, cu ajutorul asistenților personali, a specialiștilor și a voluntarilor vor realiza fotografii, vor fi îndrumați în selecția lor și vor realiza o expoziție pe holurile școlii. De asemenea, se va realiza un album și un tablou de absolvire al elevilor din clasa a VIII-a. În calitate de partener, școala va asigura un număr de patru specialiști care vor lucra în sistem de voluntariat și va pune la dispoziție spațiul necesar derulării proiectului.

Programul Operațional Sectorial “Sprijinirea sistemului educațional special printr-un portal educațional dedicat”, proiect cofinanțat prin Fondul European de Dezvoltare Regională

”Învățarea este un proces *activ*. Informația poate fi impusă din exterior, dar nu și *înțelegera*; aceasta trebuie să vină *din interior*”.

Cunoașterea frecvenței dizabilităților mintale în cadrul populațiilor școlare capătă o preocupare ”deosebită, ea fiind legată de necesitatea de a planifica mijloacele pentru asistență medicală, pentru instruirea și educarea acestora și pentru proiectarea unor măsuri în vederea integrării lor socioprofesionale”

Noi ca și profesori, formatori ai unei tinere generații de multe ori neînțeleasă și marginalizată (cei din învățământul special și special integrat), încă ne bucurăm și noi de a sta în bancă ca elev pentru momente scurte este adevărat, reînnoind emoția pe care o simte un școlarul datorită noilor metode de predare e-learning. Un curs ”mic” de trei zile la care am avut norocul să particip și cu ajutorul colegilor mei ne face să creștem mai mari profesional, mai înțelepți, odată cu elevii noștri.

Unu’ mic și blond cu ochi albaștri
Profesor kietoterapeut Vîncă-Achiței Ștefan-Alexandru

Concurs Național “FANTEZII DE IARNĂ” la Grupul Școlar "Ion Holban" Iași

După lungă toamnă aurie care părea că nu mai vrea să ne părăsească, iarna a venit pe neașteptate. Nu au prevestit-o vânturile lungi și pătrunzătoare din nord, ceruri vinete nori plumburii care par că se scurg pe pământ. Nu a vestit-o decât bruma care, dimineța, părea un simulacru de zăpadă, sora ei mai palidă.

Așa că, într-o bună dimineță, ne-am trezit cu ea la ușă și la geam. Iarna a venit frumos, cu zăpadă bogată și rece, ca alte dăți, fulgii cad plini ca niște fluturi pe pământul înghețat. Acum stăm la căldură, unii la gura sobei, alții lângă calorifere și ne bucurăm de priveliște: copiii, fericiți, se joacă în zăpadă, părinții se bucura că au mai scăpat pentru câteva clipe de larma din casa. Mamele sunt îngrijorate – să nu cumva să le răcească fata sau băiatul... Bunicile pregătesc plăcinte gustoase întru bucuria copiilor care vor intra în case cu obraji îmbujorați și părul și hainele pline de țurțuri.

Din nou a venit iarna. Pomii sunt încărcăți cu flori albe de nea căzute din înălțimile cerului. Zile la rând au fluturat deasupra lumii florile albe, așezându-se, când oboseau în zborul lor, pe crengile copacilor și pe fața neagră a pământului. Acum totul este alb, misterios, grandios și zăpadă este pentru amatorii de bulgăreală sau săniuș. A răsărit și soarele care aruncă peste oraș oglinzile razelor sale ce te orbesc. Copacii și-au lăsat brațele în jos sub greutatea albului. Tufișurile și ceilalți copaci creează o dantelărie misterioasă de toată frumusețea. Cușmele albe ale caselor se sfârșesc în țesuturi uriașe. Monștrii cerului sunt norii cenușii care cern zăpada. Un uriaș policandru își aprinde rând pe rând luminițele.

Odată cu primii fulgi de nea încep “FANTEZII DE IARNĂ” - și când spunem fantezii gândul zboară în copilărie la: jocurile copiilor, sărbătorile cu mos crăciun, bradul... și așa cu gândul zburând copiii claselor gimnaziale de la ȘCOALA SPECIALĂ PAȘCANI, sub îndrumarea profesorilor educatori: Gena

Matrescu, Mirela Vasilu, Mirela Puiu, Gheorghe Chiperi, Anisoara Tanase și Adriana Girbu au participat la CONCURSUL NATIONAL “FANTEZII DE IARNA” cu macheta “JOCURILE COPIILOR IARNA”, diferite DESENE DE IARNĂ, ORNAMENTE DE POM ȘI FELICITĂRI.

Acest concurs s-a finalizat cu câteva premii care sunt:

•**Premiul I: DINU FLORIN** – clasa a VII-a Îndrumător învățător –ed. TĂNASĂ ANIȘOARA - secțiunea pictură;

•**Premiul II: APOSTOL ANDREI, AVĂDĂNEI IULIAN, FILIP MARCEL** - clasa a VIII-a Îndrumător profesor – ed. MĂTRESCU GENA - secțiunea machete; **APOSTOL VASILE** - clasa a VIII-a Îndrumător profesor-ed. MĂTRESCU GENA - secțiunea ornamente;

•**Premiul III: AVĂDĂNEI ROXANA** - clasa a VI-a Îndrumător învățător-ed. CHIPER GHEORGHE - secțiunea felicitări

•**Mențiuni: APOSTOL VASILE** –clasa a VIII-a Îndrumător profesor-ed. MĂTRESCU GENA - secțiunea felicitări;

EPURE ALINA –clasa a VII-a Îndrumător învățător –ed. TĂNASĂ ANIȘOARA - secțiunea felicitări;

GURGU ALEXANDRU GABRIEL – clasa a VI-a – Îndrumător profesor-ed. PUIU MIRELA - secțiunea pictură.

A venit iarna tiptil
Într-o zi de dimineță,
Și mă bucur că-s copil
Mă voi da pe gheață.

Arborii sunt încărcăți
De ninsoarea ca un pluș
Toți copii-s încântați.

Casele parcă-s pudrate
Alb afară-i totul,
Vântul aspru chiar de bate
Nu ne-ncurcă jocul.

Ne relatează prof. **Gena Mătrescu**

Nașterea Domnului – o schimbare pentru fiecare

*Orice lucru important se drege
cu răbdare, așteptare, pregătire ...*

În fiecare an ni se oferă timp de pregătire pentru marea sărbătoare a Nașterii Domnului.

În fiecare an, la 15 noiembrie, începe Postul Crăciunului, răstimp de meditație, introspecție, schimbare.

Oamenii se pleacă asupra lor înșiși în orice vreme, se autocritică, se îndreptățesc, tot demersul având drept scop o continuă creștere, indiferent de numărul pe care îl arată orologiul vieții, urmărindu-se o armonioasă definire personală. Mai mult ca oricând, postul *invită* creștinul să reflecteze mai mult la sine, la semeni, la lume.

Uneori, ne poticnim de ideea abținerii, de orice ar comporta aceasta – bucate, gânduri, fapte.

Dacă aș întreba, orice elev al Școlii noastre mi-ar spune că postul presupune privarea, de bună voie, de anumite alimente, în același timp, de fapte, definite, generic, rele. Înțelegând valoarea autocenzurării, depășind greutatea abținerii de la anumite bucate, ne apropiem cu pași fermi spre partea care contează cel mai mult, și anume schimbarea, curățirea sufletului.

Orice facem influențează pe cei din jur, nu putem considera vreo faptă, vreun cuvânt fără ecou. La fel, în cazul postului, toate au legătură. Astfel, trupul devine mai ușor, la aceasta contribuind bucatele alese selectiv, fapt ce ajută sufletul să se apropie cu ușurință de înălțimile divine. Seninătatea gândurilor se va putea întotdeauna observa în faptele fără pată.

Știind că postul sufletește e cel mai important, ajutându-ne de cel trupesc, ne propunem să fim mai buni, puțin câte puțin, în fiecare post, căci aurul strălucește mai mult cu fiecare șlefuire de care are parte.

An de an, elevii Școlii noastre întregesc bucuria sărbătorilor de iarnă prin colinde, scenete religioase, cântece de stea. Și anul acesta ne vom desfăta privirea și sufletele prin intermediul programului potrivit acestei perioade, pregătit de vestitorii nașterii Mântuitorului.

Hristos Se naște și anul acesta în *ieslea* sufletului nostru!

profesor Alina Bosac

Prieteni, prin tradiții și obiceiuri românești

Obiceiurile și tradițiile românești constituie unul din aspectele esențiale ale culturii poporului nostru, o componentă valoroasă a moștenirii primite de la moșii și strămoșii noștri.

Sunt de fapt emblema noastră în lume, actul nostru de identitate ca neam. De aceea cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor, păstrarea și transmiterea lui este o datorie a noastră, a românilor, pentru a păstra vie cultura neamului nostru, pentru a ne păstra identitatea în marea diversitate a lumii.

Crăciunul, sărbătoarea nașterii Domnului, cea mai bogată sărbătoare în datini și tradiții, nu numai la noi, ci în toată lumea creștină, a fost prilej de a primi cu gând curat și cu sufletul deschis, împreună cu semenii de la Școala Conțești și Școala Lunca, cuvintele de suflet ale preotului Novac Petrica de la Biserica Sfântul Dimitrie din Conțești. Pentru noi, elevi și cadre didactice, prin bunătatea și virtuțile sale duhovnicești, a pogorât în locașul Sfintei Biserici, pentru câteva ore, magia Nașterii Domnului Iisus Hristos, oferindu-ne daruri spirituale și pregătindu-ne să întâmpinăm și să sărbătorim creștinește Crăciunul. În același spirit creștinesc, copiii au zugrăvit pe sticlă, cu ajutorul culorilor, scene ale Nașterii Domnului și au oferit podoabe de brad confecționate de ei înșiși, descoperind plăcerea de a dăru și altora din munca lor.

Vom continua activitățile, în același ton, cu sărbătorile renașterii naturii, cu Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului Iisus Hristos, învățând despre sărbătorile creștine, învățând să confecționăm și să oferim cu drag simboluri ale acestor sărbători, învățând să fim și să petrecem împreună, învățând să descoperim tradițiile și obiceiurile strămoșești, să le promovăm, să ne mândrim cu ele, învățând să fim prieteni.

Cum s-a făcut pomul de Crăciun

 Era o noapte caldă și liniștită, noaptea în care s-a născut Mântuitorul. Fiul lui Dumnezeu stătea culcat pe paiele dintr-un staul, în care păstorii își adăpostesc oile și alte vite pe vreme de ploaie și frig.

 În jurul leagănului, îngerii Domnului cântau încet preamărindu-L.

 Păstorii își povesteau în șoaptă cum, în noaptea aceea, fuseseră treziți de cântări îngerești, care vesteau nașterea lui Iisus. Își mai spuneau cum căzuseră în genunchi și cum îngerii le arătaseră o stea nespus de luminoasă, care se opri deasupra staulului, învăluindu-l în lumină.

 În același timp, în jurul staulului, s-au auzit glasuri omenești, tropote și clinchet ușor de clopoței. Venea spre staul o caravană. În fruntea ei, călare pe cămile, veniseră trei împărați dinspre părțile Răsăritului. Cu frică și smerenie intrară în staul, se închinară copilului Iisus și puseră înaintea leagănului său daruri foarte bogate.

 Dar din staul ieși trist și amărât Iosif, cel logodit cu Sfânta Fecioară. Dorea și el să îi dăruiască ceva lui Iisus. Iată: păstorii îi aduseseră miei și oi, cei trei împărați îi aduseseră aur, smirnă și tămâie, pe când el, nu-i dăruise încă nimic. Ieși din staul, gândindu-se ce dar i-ar putea face, ca să înveselească ființa dumnezeiască.

 Însă abia ieșise din staul, că a și văzut un copăcel, mic și verde, care era luminat puternic de steaua ce se opri deasupra staulului. Iosif a smuls copăcelul din rădăcini și l-a pus tocmai la intrarea în staul. Dintr-o dată, steaua cea mai luminoasă s-a lăsat din cer și s-a oprit drept în vârful copăcelului. După ea au venit multe alte stele, care s-au așezat pe ramurile copăcelului și l-au făcut să lumineze, de parcă ar fi fost un bulgăre de soare.

 Când Maica Domnului a văzut acest copăcel împodobit și luminat de atâtea stele, l-a luat pe Iisus în brațe și l-a dus ca să-l vadă mai de aproape. Mântuitorul s-a bucurat mult la vederea acestui copăcel și a bătut din palme de bucurie.

 Cei trei împărați de la Răsărit au luat ca amintire câte o rămurea din copăcel și au sădit-o, la întoarcere, în țările lor.

 De atunci a rămas obiceiul ca, în ziua nașterii lui Iisus Hristos și în amintirea Lui, să se facă pomul de Crăciun cu brazi din pădure și să se împodobească frumos, cu lumânări, așa cum stelele împodobiseră și luminaseră bradul găsit de Iosif lângă staulul din Bethlehem.

legendă culeasă de elevii clasei a V a

prof. ed. Vasiliu Mirela

E vremea colindelor

Decembrie este luna in care iarna soseste pe meleagurile noastre cu mantia ei argintie, invelind pamantul cu un covor moale și pufos, este luna in care rupem ultima fila din calendar pentru anul care-si intrerupe firul si asteptam in liniste scurgerea timpului spre anul care vine. Va fi mai bun? Ne va aduce mai multe bucurii? Vom vedea....

Decembrie este insa si luna cu care cea mai aleas incarcatura spirituala, a sarbatorilor noastre, cea nationala, a tuturor romanilor si a sarbatorilor crestine, pe care mai toti le asteptam.

Mai la inceput, pe 6 decembrie, am sarbatorit pe Sfantul Nicolae, Mos Nicolae, cum il numesc copiii. El ii iubeste, ii ocroteste si le aduce multe daruri, pe care le pune fiecaruia in ghetute si cizmulate in timp ce ei dorm. Sfantul Nicolae este si patronul scolii noastre. Ziua scolii am sarbatorit-o, ca-n fiecare an prin cantec, joc si voie buna.

De buna seama cea mai mare sarbatoare crestina este Craciunul, in care Fecioara Maria, la Bethleem a nascut pe pruncul Iisus, Fiul pe care Tatal Cerescni l-a trimis sa ne mantuiasca.

Craciunul este sarbatoarea vietii, a unei vieti care nu se da batuta in fata obstacolelor, are puterea sa faca totul sa fie magic.

De Craciun reinvie o traditie din nenumaratele traditii ale poporului nostru.

E vremea colindelor, asa cum Mihai Eminescu rostea in versurile uneia din capodoperele sale, cand adult sau copil dam frau liber acestui cuvânt, colindul, care dincolo de semnificatia religioasa crestineasca contine un profund mesaj de iubire si speranta a inimilor care, in zilele Craciunului se simt infratite si mai bune.

„Astazi s-a nascut Hristos,, „O, ce veste minunata,, „Iata vin colindatori,, „Sus la poarta raiului,, sunt doar cateva colinde romanesti pe care copiii din cateva clase ale scolii noastre le-au interpretat cu emitie si bucurie cu cateva zile in urma. Cu acest prilej am dat curs invitatiilor colegilor parteneri din unitati de invatamant si de cultura din orasul nostru. Am poposit mai intai la voluntarii de la clasa I de la Liceul Teoretic miron Costin a doamnei invatatoare Carmen Pasat, un vechi prieten, care de-a lungul anilor ne-a fost mereu aproape. Cateva clipe mai tarziu am continuat colindul la Biblioteca Municipala unde gazdele primitoare ne asteptau in prag. In holul bibliotecii elevii au admirat o expozitie de masti. „recuzita,, pastratorilor traditiilor s obiceiurilor folclorice „Capra ,, si „Ursul ,, la noi in Moldova si nu numai. Langa expozitia mastilor elevii nostri au amenajat o expozitie cu felicitari si desene inspirate de frumoasele sarbatori pe care le asteptam si in preajma carora facem urari de bine celor dragi. Este un obicei mai vechi al scolii noastre de a face cunoscut comunitatii noastre ce pot face mainile „dibace,, ale copiilor nostri.

Glasurile cristaline ale copiilor se vor auzi si in scoala la Serbarea pomului de Craciun. In jurul Mosului cu barba alba si cu sacul plin de daruri copii vor canta colin de, vor spune poezii, vor dansa spre a nu-i uita nici in anii care vin.

E decembrie, e iarna, fulgii de nea isi continua dansul afara, iar noi, mari si mici, adunati in jurul bradului si a lui Mos Craciun, in incapatoarea noastra sala vom continua colindul cu bucurie si speranta.

învățător Silvia Galan

Școala cu clasele I-VIII "Sfântul Stelian" Rădăuți

Școala specială din Rădăuți este o unitate relativ recent apărută în peisajul instituțiilor destinate învățământului special, fiind înființată ca instituție de sine stătătoare în anul 1995, prin O.M.E. 171/11.09.1995, desfășurându-și activitatea inițial în spațiul fostei clădiri a Taberelor Școlare Rădăuți, sub denumirea Școala Specială cu Semiinternat Rădăuți, iar începând cu anul 1999, unitatea își are sediul pe strada Putnei numărul 225 – 229, în clădirile fostului Spital TBC.

Începând cu anul școlar 2008-2009, prin decizia nr.2152/02.04.2008, Școala Specială Rădăuți adoptă numele Sfântului Cuvios Părinte Stelian, ocrotitor al mamelor și copiilor, devenind **Școala cu clasele I-VIII "Sfântul Stelian" Rădăuți**.

Noua denumire a instituției poate fi văzută ca o metaforă a misiunii școlii noastre, adică aceea de a ocroti copilul prin asigurarea instruirii, educării, integrării și recuperării socio-profesionale a copiilor cu cerințe educative speciale.

Investițiile realizate în resursa materială a școlii, dar mai ales preocuparea cadrelor didactice au creat un mediu propice îndeplinirii dezideratelor educaționale din aria învățământului special, fapt recunoscut atât de către partenerii noștri educaționali, celelalte școli speciale din județul Suceava, dar cu atât mai important, recunoscut de către beneficiarii serviciilor noastre, adică de elevii școlii "Sfântul Stelian".

Gama serviciilor oferite la școala noastră cuprinde terapii educaționale complexe și integrate, structurate pe patru arii de dezvoltare: *fizică, perceptivă, intelectuală* și, în sfârșit, *personală și socială*. În cadrul activităților de terapie cognitivă ne concentrăm asupra următoarelor domenii: **terapia cognitivă propriu-zisă** – acțiuni și programe compensatorii care facilitează înțelegerea lucrurilor, fenomenelor, persoanelor, situațiilor de viață, **terapia ocupațională, abilitarea manuală, ludoterapia, formarea autonomiei personale, socializarea**.

Alte servicii incluse în oferta educațională a școlii noastre includ **logopedia, psihodiagnoza și consilierea** elevilor, **kinetoterapia** și o serie de alte activități extrașcolare care servesc scopului de recuperare și integrare socială a elevilor.

În ceea ce îi privește pe beneficiarii serviciilor noastre, aceștia fac parte din categoria persoanelor cu deficiențe mintale în diferite grade, dar și copiilor cu alte dizabilități precum autism sau sindromul Langdon-Down. Acestor beneficiari îi putem adăuga pe toți cei care la un moment al existenței lor au nevoie de un sprijin educațional specializat.

În final, dorim să salutăm și să ne raliem demersului dumneavoastră de a îmbunătăți calitatea și de a diversifica serviciile educaționale destinate elevului cu cerințe speciale, precum și anturajului acesta, de a deschide ochii lumii cu privire la acești copii deosebiți.

Colectivul și elevii Școlii cu clasele I-VIII Rădăuți vă urează mult succes și parafrazând o vorbă celebră în popor – să învățați bine.

prof. psihopedagog Ciprian Clem

În vizită la școala specială

Era o zi frumoasă de toamnă. Am plecat în vizită la școala specială din Păzcani, împreună cu doamna învățătoare și cu colegii mei de clasă. Eram nerăbdători să ajungem să le cunoaștem școala și pe ei. Am fost primiți cu mare drag și bucurie de elevi. Acolo am avut câteva activități împreună, printre care ne-au învățat să confectionăm păuni din hârtie, am dansat și am ascultat cântece. La plecare ne-au luat la revedere și am promis că o să mai revenim în vizită la ei, dar le-am făcut o invitație la noi la școală.

Enache Dăneș,
cl. a III-a

Împreună pentru siguranța noastră

Violența existentă în societatea noastră este un fenomen social care tinde să ia amploare și ale cărui consecințe sunt deosebit de grave. Cei mai vulnerabili sunt copiii și tinerii care uneori trăiesc această dramă în propriile familii, alteleori sunt expuși violenței în afara mediului familial (pe stradă, în școală, etc.).

În planul de gestionare a violenței în cadrul școlii am început colaborarea cu Poliția Municipiului Pașcani prin reprezentanții săi, agentul de poliție Simona Isticioaia care răspund prompt solicitărilor școlii, prin proiectul de parteneriat Stop violenței!.

Primul pas în direcția asigurării protecției îl reprezintă o informare adecvată a acestora privind formele de manifestare a comportamentelor violente, actorii acestor comportamente, dar și o informare privind consecințele faptelor antisociale.

Școala urmărește nu numai să informeze ci și să sprijine elevii și să corijeze deviațiile de comportament manifestate de unii copii, de a-i face responsabili în asumarea libertății, de a le dezvolta un comportament activ nonviolent, autocritic, autoevaluativ, de a-i învăța să răspundă nonviolent agresiunilor verbale și fizice, în conformitate cu legile statului.

Activitățile în parteneriat cu Poliția Municipiului Pașcani au debutat în acest an școlar cu vizite inopinate ale polițiștilor în mijlocul elevilor, în sălile de clasă, pe holurile școlii, prilej cu care „am luat pulsul”, atitudinii copiilor vis a vis de polițist, ca autoritate și aplicator al legilor țării.

Într-o altă activitate elevii au fost puși în situația de a identifica forme ale manifestărilor violente în școala noastră, de a exemplifica astfel de evenimente violente, de a identifica cauzele și efectele pe termen scurt și lung a

acestora, dar au descoperit, ajutați de cadrele didactice, variante de corijare a acestor manifestări agresive și forme de comportare nonviolentă activă și nu pasivă, ca răspuns la comportamente violente. Un ecou puternic, pe termen lung, a avut, în mintea copiilor, aflarea modului de sancționare de către legile statului a comportamentelor antisociale, a contravențiilor și infracțiunilor, și mai ales imaginile de la Școala de Corecție Târgu Ocna.

Pentru că se apropie sărbătorile de iarnă, iar din știrile TV dar și din mediul apropiat nouă aflăm că acestea nu sunt pentru toți prilej de bucurie, bunătațe, fericire și petrecere, ci prilej de manifestări violente (consumul de alcool cu efectele lui, furturile și tâlhăriile, „bătăile tradiționale de la Ruginoasa, efectele petardelor, etc.) împreună cu polițiștii și cu reprezentanți ai Bisericii ne-am străduit să-i pregătim pentru a le petrece cât mai frumos alături de cei dragi. Care a fost efectul, vom afla pe 4 ianuarie când se vor întoarce din vacanța....

În activitățile următoare vom supune atenției copiilor teme ca: Strada-scena a manifestărilor agresive, Violența domestică, Contravenție și infracțiune și vom promova nonviolentă și antiviolență.

Ceea ce ne dorim este formarea unui comportament civilizat în școală și în afara acesteia, reducerea substanțială a cazurilor de manifestări violente în rândul copiilor, prevenirea manifestărilor infracționale, a absenteismului și abandonului școlar, a delincvenței juvenile.

Vă relatează profesor Oana Plaiu

După ani și ani

După o muncă dedicată copilului și nevoilor sale, un număr de 4 cadre didactice, învățători din școala noastră au încheiat „mandatul,, ieșind la pensie. O perioada bine meritata de odihna presărată de dulci amintiri ca misiunea distinselor noastre colege a fost una dintre cele mai nobile, mai dedicate și mai dificile.

Capitalul obținut în urma muncii colegelor noastre nu se măsoară în karate, nici în kilograme, este un capital neprețuit, cel uman. Generații de copii au fost formate, au primit cunoștințele necesare integrării în următoarele trepte de învățământ și ulterior în viață.

Se spune pe drept cuvânt că învățătorul, educatorul este un artist în domeniul său prin arta educației, o mica enciclopedie, prin diversitatea cunoștințelor, abilităților formate, deprinderilor necesare exersării unei meserii ca sursa de existență.

De la aceste patru colege elevii noștri au câștigat mult, foarte mult: pe lângă cunoștințele la obiectele de baza din arta muzicii, căci arterapia este benefică pentru elevi. Muzica se cântă și încântă (de la doamnele Junca Maria și Fălticineanu Florentina). Au învățat să mânuiască penelul în ara plastică în care copilul și-a bucurat sufletul prin formă, lumină și culoare (doamna Moisa Dorina). Au învățat de toate prin modul în care au știut să se apropie de copii prin tact, iubire și candoare (doamna Macovei Adriana).

Se cuvine să mulțumim acestor distinse colege acum, când au plecat din mijlocul nostru, nu pentru că așa au dorit, ci pentru că a venit vremea. Acum ele se dedică, timp și suflet familiei, pentru ca și cei dragi au dreptul. Le mulțumim din suflet pentru că prin munca dumnealor au făcut cinste colectivului nostru, că în echipa școlii noastre și-au adus aportul cuvenit, dar au predat ștafeta unor colegi tineri inimoși, la fel de inimoși, la fel de dedicați, de la care generațiile următoare de elevi vor avea la fel de multe lucruri de învățat.

Copii cu imaginea de sine scăzută

Copiii pot să-și manifeste imaginea de sine scăzută în diferite moduri. Ei pot să nu conștientizeze că nu au părere atât de bună față de ei înșiși sau pot să știe că ceva este în neregulă cu ei. Câteva semne comune sunt: smiorcăiala, nevoia de a cuceri, lauda exagerată, perfecționismul, comportamentul autocritic, timiditatea, sentimentul de a fi incapabili să ia decizii, să facă alegeri, recurgerea la multe gesturi de a atrage atenția cum ar fi: a face pe clovnul, a acționa prosteste, tachinarea, comportamentul antisocial.

Pentru a-l ajuta pe copil să se simtă mai bine cu sine, terapeutul trebuie să-l aducă înapoi la el însuși. Primul și esențialul pas în acest proces este să-și accepte sentimentele prezente de nimicnicie, de disperare, așa cum este el. Pe măsură ce-și acceptă sentimentele acestea, el poate deveni împăcat cu simțurile, cu corpul său și cu tot ce poate face. El poate învăța singur despre propria persoană și despre unicitatea sa interioară și mai puțin prin intermediul judecăților și opiniilor celorlalți. Schimbarea trebuie să vină din interiorul copilului și aceasta poate fi realizată numai permițând exprimarea sentimentelor sale reale.

Prof. PUIU ELENA

Conștiința corporală este baza unui puternic sentiment de sine și se formează prin: relaxare, exerciții de respirație, exerciții de mișcare corporală. Imaginea corporală este un aspect important al acceptării de sine. Mulți copii cu o scăzută imagine de sine nu sunt familiari cu corpurile lor - cum simt ei, ce pot face ei și în general nu le place cum arată.

Se pot face multe exerciții care să implice: desenul autoportretului, privitul în oglindă, vorbitul imaginii din oglindă, privitul la fotografiile de când era bebeluș, privitul la cele mai recente fotografii pe care le are, desenul conturului corpului pe o foaie mare de hârtie, mersul în interiorul corpului prin intermediul fanteziei. Astfel copilul începe să se simtă bine cu el însuși și să se accepte.

